

УДК 336.64/.66:654.1 (045)

Апарова О.В., к.е.н., доц.,
Державний університет
телекомунікацій

ПОЛІТИКА УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТУВАННЯМ ІННОВАЦІЙ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Стаття присвячена питанням розробки політики управління інвестуванням інновацій. Основну увагу зосереджено на оцінці інвестиційних якостей окремих фінансових інструментів.

Ключові слова: інновації, інвестування, політика управління, фінансові інструменти.

Постановка проблеми. В умовах ринкової економіки конкуренція змушує комерційні організаційні структури виходити на ринок нововведень – займатись інноваційною діяльністю. Однак для реалізації нововведень необхідна наявність належних обсягів інвестицій. Для акумуляції необхідних фінансових інструментів дуже важливою умовою є реалізація правильної політики управління інвестуванням інновацій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемам інвестування інноваційної діяльності присвячені праці багатьох вітчизняних науковців – О. І. Амоші, М. Г. Білопольського, І. К. Бланка, Б. В. Букринського, В. М. Геєця, М. С. Герасимчука, С. В. Глухова, Б. М. Данилишина, О. І. Дація, М. Х. Корецького, А. А. Пересади, М. В. Чорної, М. Г. Чумаченка, В. Г. Федоренка, О. М. Ястремської, а також зарубіжних – Л. Гітмана, Д. Норткотта, У. Шарпа, Й. Шумпетера та інших.

Найменш дослідженим і недостатньо висвітленим залишається питання забезпечення належного рівня інвестування інновацій підприємств за сучасних економічних умов.

Метою статті є оцінка інвестиційних якостей окремих фінансових інструментів для розробки оптимальної політики управління інвестуванням інновацій.

Виклад основного матеріалу. Політика управління інвестуванням інновацій представляє собою частину загальної інноваційної політики підприємства, що забезпечує вибір найбільш ефективних фінансових інструментів з метою забезпечення підвищення ефективності його діяльності та підвищення конкурентоспроможності [2]. Як правило, вона здійснюється за п'ятьма основними етапами:

– прийняття рішення про необхідність у здійсненні інноваційної діяльності на основі дослідження конкурентного середовища та визначення місця підприємства в ньому;

– прийняття рішення про те, чи буде інновація розроблятися власними силами підприємства, чи буде викуплена у інших підприємств-інноваторів;

– визначення потреби (обсягу) у фінансуванні інноваційної діяльності (особливо того, що потрібен на початкових етапах інноваційного процесу, за умови, що інновація розроблятиметься власними силами). На основі детального та всебічного аналізу ринкової кон'юнктури і господарської діяльності підприємства розраховують величину виробничих потужностей, яких не вистачає або які необхідно технологічно оновити для задоволення ринкового попиту на продукцію підприємства, або визначають розмір необхідних коштів на виготовлення інноваційного продукту і отримують перше загальне уявлення про обсяг необхідних інвестицій. Цей етап є дуже важливим, оскільки недостатній обсяг сформованих інвестиційних ресурсів призводить до подовження періоду інноваційного процесу (таким чином, «зістарюючи» інновацію), а їх надлишок – знижує норму доходності та віддачу від інвестицій;

– визначення переліку можливих джерел і форм інвестування та вибір оптимальних з них;

– контроль за вчасністю надходження коштів, цільовим спрямуванням та ефективністю їх використання.

Крім того, слід зазначити, що політика управління інвестуванням інновацій дуже тісно пов'язана з політикою управління фінансовими інвестиціями, яка забезпечує вибір найбільш ефективних фінансових інструментів вкладення капіталу і своєчасне його реінвестування [1].

Розробка політики управління фінансовими інвестиціями здійснюється за шістьма основними етапами:

- аналіз стану фінансового інвестування в попередньому періоді;
- визначення обсягу фінансового інвестування на наступний період;
- вибір форм фінансового інвестування, що пропонується;
- оцінка інвестиційних якостей окремих фінансових інструментів;
- формування портфеля фінансових інвестицій;
- забезпечення ефективності оперативного управління портфелем фінансових інвестицій [3].

Розглянемо ближче кожен з етапів політики управління фінансовими інвестиціями.

Перший етап – аналіз стану фінансового інвестування в попередньому періоді – основною метою має дослідження тенденцій, динаміки, масштабів, форм та ефективності фінансового інвестування підприємства в ретроспективі, та складається з шести стадій.

На першій стадії аналізу досліджують загальний обсяг інвестування капіталу у фінансові активи, визначають темпи зміни його обсягу та питому вагу фінансового інвестування в загальному обсязі інвестицій підприємства в передплановому періоді.

На другій стадії досліджують основні форми фінансового інвестування, їх спрямованість на рішення стратегічних завдань розвитку підприємства.

На третій стадії досліджують склад інструментів фінансового інвестування в розрізі окремих видів, їх динаміку та питому вагу в загальному обсязі фінансового інвестування.

На четвертій стадії оцінюються рівень дохідності окремих фінансових інструментів і фінансових інвестицій в цілому, який визначається як відношення суми доходів, отриманих в різних формах по окремих фінансових інструментах (з урахуванням впливу інфляції), до суми інвестованих в них коштів. Рівень дохідності фінансових інвестицій підприємства зіставляється із середнім рівнем дохідності на фінансовому ринку та рівнем рентабельності власного капіталу.

На п'ятій стадії оцінюється рівень ризику окремих фінансових інструментів інвестування і портфелю в цілому. Така оцінка здійснюється шляхом розрахунку коефіцієнта варіації отриманого інвестиційного доходу за ряд попередніх звітних періодів. Розрахований рівень ризику зіставляється з рівнем дохідності інвестиційного портфеля та окремих фінансових інструментів інвестування, порівнюється з прийнятим на підприємстві критерієм за шкалою «дохідність-ризик».

На шостій стадії оцінюється рівень ліквідності окремих фінансових інструментів інвестування та портфеля в цілому на основі розрахунку коефіцієнта ліквідності інвестицій на дату проведення аналізу (в останньому звітному періоді). Розрахований рівень ліквідності зіставляється з рівнем дохідності інвестиційного портфеля та окремих фінансових інструментів інвестування.

Здійснений аналіз дозволяє оцінити обсяг та ефективність портфеля фінансових інвестицій підприємства в попередньому періоді.

На другій стадії аналізу – визначення обсягу фінансового інвестування на наступний період – здійснюється розрахунок обсягу фінансового інвестування, який диференціюється в розрізі довго- і короткострокових періодів здійснення. Довгострокове фінансове інвестування обумовлюється вирішенням завдань ефективного використання інвестиційних ресурсів для реалізації реальних інвестиційних проектів, страхових та інших цільових фондів підприємства, які формуються на довгостроковій основі. Обсяг короткострокового фінансового інвестування визначається в процесі вирішення завдань ефективного використання тимчасово вільного залишку грошових активів (у складі оборотного капіталу підприємства), утвореного в зв'язку з нерівномірністю формування додатного та від'ємного грошових потоків, а також їх розміром.

На третій стадії аналізу – вибір форм фінансового інвестування – у рамках запланованого обсягу фінансових коштів, які виділяють на ці цілі і, залежно від характеру завдань, що вирішуються підприємством в процесі своєї господарської діяльності, визначаються конкретні форми цього інвестування.

Вирішення стратегічних задач розвитку операційної діяльності пов'язане з вибором таких форм фінансового інвестування, як вкладення капіталу в статутні фонди спільних підприємств, придбання контрольного пакета акцій окремих компаній, що становлять стратегічний інтерес з метою диверсифікації діяльності підприємства-інвестора.

Вирішення завдань щодо забезпечення приросту капіталу в довгостроковому періоді пов'язане, як правило, з його вкладенням в довгострокові фондові та грошові інструменти, прогнозована дохідність яких, із урахуванням рівня ризику, задовольняє інвестора.

Вирішення завдань отримання поточного доходу та протиінфляційного захисту тимчасово вільних грошових активів пов'язане, як правило, із вибором короткострокових грошових або боргових фондових інструментів інвестування, реальний рівень дохідності яких не нижче діючої на ринку норми прибутку на інвестований капітал.

На четвертій стадії аналізу відбувається оцінка інвестиційних якостей окремих фінансових інструментів, що пропонуються. Методи такої оцінки диференціюються залежно від видів цих інструментів. Основними параметрами оцінки є рівень їх дохідності, ризику та ліквідності. У процесі оцінки детально досліджуються фактори, які визначають інвестиційні якості різних видів фінансових інструментів інвестування – акцій, облігацій, депозитних вкладів в комерційних банках. Важливу роль в процесі оцінки відіграє також характер обігу тих чи інших фінансових інструментів інвестування на організованому та неорганізованому інвестиційному ринку.

На п'ятій стадії аналізу здійснюється формування портфеля фінансових інвестицій з урахуванням оцінки інвестиційних якостей окремих фінансових інструментів. У процесі їх відбору до портфеля, що формується, враховуються такі основні фактори: тип портфеля фінансових інвестицій; необхідність диверсифікації фінансових інструментів; забезпечення високої ліквідності портфеля тощо. Визначальним при формуванні портфеля фінансових інвестицій є забезпечення відповідності цілей його формування стратегічним цілям інвестиційної діяльності в цілому.

Сформований портфель фінансових інвестицій повинен бути оцінений з точки зору оптимальності співвідношення рівнів дохідності, ризику та ліквідності. За необхідності посилення цілеспрямованості портфеля до нього вносять необхідні корективи.

На шостій стадії аналізу відбувається забезпечення ефективності оперативного управління портфелем фінансових інвестицій. При істотних змінах кон'юнктури фінансового ринку інвестиційні якості окремих фінансових інструментів можуть суттєво знижуватися. У процесі оперативного управління портфелем фінансових інвестицій повинна забезпечуватися своєчасна його реструктуризація з метою підтримання цільових параметрів, досягнутих при початковому формуванні.

Розроблена політика управління фінансовими інвестиціями підприємства повинна визначати основні параметри інвестиційної діяльності підприємства в цьому напрямку та її найважливіші критерії. При цьому особливу увагу слід приділити саме четвертому етапу її розробки, адже від правильності здійснених розрахунків залежить вибір того чи іншого фінансового інструмента для інвестування.

Існує декілька методів, які найчастіше використовують при обґрунтуванні кошторису на розробку і реалізацію інноваційного проекту.

Метод зворотного розрахунку.

Цей метод був запропонований Ральфом Х. Менлі як спосіб адекватності кошторису на розробку і реалізацію проектів. Згідно цього методу вважається, що кінцевий прибуток повинен складати суму, яка була б достатньою для покриття витрат на інноваційні роботи. Щоб здійснити зворотній розрахунок, необхідно з урахуванням максимального періоду

окупності визначити витрати, які можуть бути понесені на розробку і реалізацію інноваційних проектів.

Оскільки цей метод є достатньо простим і не дуже відрізняється від загальноприйнятих методик складання кошторису, вважається, що його краще використовувати в розробках або дослідженнях прикладного характеру.

Метод розрахунку прибутковості капітальних вкладень.

Цей метод базується на формулі прибутковості капітальних вкладень, яка зазвичай використовується в дослідних роботах на рівні підприємств, керівники яких затверджують кошторисні заявки відділів та підрозділів з розробки даних проектів. При цьому використовується формула:

$$\Pi_0 - B_{pp} = I_{pp} * \text{НП}, \quad (1)$$

де Π_0 – очікуваний річний прибуток для компенсації витрат на розробку і реалізацію інноваційного проекту, грн.; B_{pp} – сумарні річні витрати на розробку та реалізацію інноваційного проекту, грн.; I_{pp} – загальні річні інвестиції на розробку і реалізацію інноваційного проекту, грн.; НП – бажана річна норма прибутковості капіталовкладень, %.

Сутність цього методу полягає в тому, що очікуваний дохід, який залишився після покриття вартості розробки і реалізації інноваційного проекту, повинен забезпечити хоча б мінімальну норму прибутку на інвестиції. Дану формулу можна інтерпретувати й у інший виляд:

$$B_{pp} = \Pi_0 - I_{pp} * \text{НП}, \quad \text{грн.} \quad (2)$$

Використання цієї формули дає відповідь на питання про те, скільки коштів слід вкласти в розробку і реалізацію інноваційного проекту на протязі року без втрат для норми прибутковості.

Методи, що базуються на співвідношеннях і тенденціях.

Цей метод був запропонований Бертоном В. Діном та С.С. Сингуптою як один із можливих способів задоволення потреби в більш об'єктивному методі розрахунку оптимальної суми інвестиційних ресурсів для інноваційної діяльності. Він базується на визначенні співвідношень і тенденцій між вартістю науково-дослідних обґрунтувань і контрольованою долею ринку, витратами на збут тощо. Також при оцінці інновацій і відборі інноваційних проектів може використовуватись співвідношення обсягів реалізації нової (інноваційної) і старої продукції на основі розрахунку загального валового доходу, отриманого від реалізації нової продукції у цьому році, і загального валового доходу від продукції, удосконаленої і випущеної на ринок в наступні роки.

Методи перспективного аналізу.

Перспективний аналіз та оцінка інноваційних проектів здійснюються в умовах як визначених ситуацій, так і невизначених, а також в конфліктних та ризикованих умовах. При проведенні аналізу застосовуються засоби імітаційного моделювання, алгоритмізації, теорії ігор, імовірності тощо.

Методи на основі розрахунку: показника прибутковості; показника окупності; показника порівняльної цінності; показника, який враховує тривалість існування нової продукції чи процесу ("життєвий цикл продукції"); зведених витрат (для соціальних проектів); загальноприйнятих в інвестиційному менеджменті показників окупності інвестицій.

Окремі з показників потребують більш детального їх розгляду.

Оцінка інноваційних проектів за показником прибутковості (ПП) може проводитись за формулою, яка передбачає тільки період надійного збуту продукції, виготовленої внаслідок розробки і реалізації інноваційного проекту, на ринку, який характеризується незмінно високим рівнем продажу і прибутку:

$$\text{ПП} = (J_{\text{HY}} * J_{\text{KY}} * V * \text{Ц}_{\text{П}} * T_{\text{HЗ}}) / (C_{\text{PP}} + C_{\text{ВТО}} + C_{\text{ППР}}), \text{ роки}, \quad (3)$$

де J_{HY} – ймовірність наукового успіху інноваційного проекту; J_{KY} – ймовірність комерційного успіху інноваційного проекту; V – річний обсяг продажу продукції, виготовленої згідно запропонованої розробки і реалізації інноваційного проекту, шт.;

Ц_п – ціна одиниці продукції, грн.; Т_{нз} – період надійного збуту даної продукції, років; С_{рр} – вартість розробок і реалізації інноваційного проекту, грн.; С_{вто} – витрати в період виробничо-технічного освоєння продукції, грн.; С_{ппр} – витрати, пов'язані із просуванням даної продукції на ринок, грн.

Недолік даної формули в тому, що вона ефективна в тому випадку, коли є можливість розрахувати річний обсяг майбутнього продажу і ціну одиниці продукції. Крім того, в ній не врахована ймовірність можливого скорочення збуту продукту за рахунок його вдосконалення і затребуваності в зв'язку з цим ринком.

Для обчислення показника окупності науковцями пропонується використовувати наступну формулу:

$$ПО = (P_r * K_{ynu}) / C_{pp}, \quad (4)$$

де ПО – показник окупності; P_r – розрахунковий прибуток від розробки і реалізації інноваційного проекту, грн.; K_{ynu} – розрахунковий коефіцієнт ймовірності наукового успіху; С_{рр} – розрахункові витрати на розробку і реалізацію інноваційного підприємницького проекту, грн.

Розрахункові показники ймовірності успіху і вартості успіху інноваційного підприємницького проекту не вимагають детальних пояснень, але визначити віддачу цих показників не так просто. Використовуючи формулу для визначення ефекту наукових обґрунтувань інноваційних проектів (наприклад, досліджень з техніки і технології), слід відзначити, що таким ефектом у цьому випадку є сума отриманої протягом року економії.

Показник порівняльної цінності передбачає включення окремих оцінок ймовірності комерційного успіху залежно від якості нової продукції та інших економічних факторів, які досягнуті в результаті розробки і реалізації інноваційного проекту:

$$ПЦ = (J_{ny} * J_{kya} * J_{ky} * P_r * K_{omd} - \Delta K_{nkB}) / C_{pp}, \quad (5)$$

де J_{кya} – ймовірність комерційного успіху від якості продукції; K_{омд} – коефіцієнт оцінки майбутніх доходів від розробки і реалізації інноваційного проекту; ΔK_{нкв} – необхідні нові капітальні вкладення, грн.

В цій формулі замість валового доходу використовується чистий дохід, який забезпечує реалізація інноваційного проекту. В зв'язку з цим, необхідним є визначення обсягу продажу, ціни, витрат на виробництво, витрат на рекламу і періоду існування нового продукту. В подальшому суму розрахункового прибутку від розробки і реалізації інноваційного проекту коригують з огляду на меншу цінність майбутніх надходжень в порівнянні із готівкою, а із цієї оцінки майбутніх доходів вираховують необхідні капіталовкладення. Щоб встановити, чи компенсуються отримані в результаті такого коригування витрати на розробку і реалізацію проектів, суму прибутку перемножують на три ймовірності оцінки перспективного інноваційного проекту.

Застосування поправки на меншу вартість майбутніх прибутків викликало необхідність ввести у формулу поняття дисконтування капітальних витрат. Кожний прийнятий до реалізації інноваційний проект повинен, щонайменше, повернути всі витрати, пов'язані із його розробкою і реалізацією, а також суму облікового відсотку на них, яка могла б бути отримана за період розробки і реалізації таких проектів. В іншому випадку такий проект буде збитковим.

Показник, який враховує тривалість існування нової продукції або процесу («життєвий цикл продукції») фактично є різновидом показника окупності, однак у разі його використання робиться спроба уникнути недоліків показника окупності через врахування у формулі повного періоду існування нової продукції або процесу. Щоб пом'якшити вплив невизначеності, при обчисленні майбутнього прибутку від нової продукції і нових процесів, існуючих на протязі тривалого часу, у формулу включається такий математичний вираз, як корінь квадратний із цифри, яка дорівнює періоду існування продукції або процесу. Таким

чином, показник, який враховує тривалість існування нової продукції або процесу, стає одним із показників оцінки інноваційних проектів:

$$ППП=(J_{HY} * J_{KY} * V_P * P_{PO} * \sqrt{T_i}) / C_{PP}, \text{ роки,} \quad (6)$$

де V_P - розрахунковий обсяг продажу продукції, шт.; P_{PO} – розрахунковий прибуток на одиницю продукції, грн./шт.; T_i - тривалість (період) існування нової продукції чи процесу, передбачена інноваційним проектом на протязі i років.

Дана формула застосовується по відношенню до нової продукції, тому тут включені продажні ціни і прибуток на одиницю продукції. У випадку обчислення цього показника при реалізації інноваційних проектів в області нової техніки і технології у формулу слід включити величину щорічної економії, отриманої в результаті використання результатів інноваційних проектів. Квадратний корінь має незначний вплив на результат розрахунку, якщо тривалість (період) існування продукту складає 1-2 роки.

Для визначення ефективності капітальних вкладень за варіантами проектів, які впроваджуються не з метою отримання прибутку, а для задоволення соціальних потреб, у випадку, коли немає можливості визначити ціну продукції, а є можливість обчислити постійні поточні витрати, широко використовувався метод зведених витрат. Показник зведених витрат визначається за формулами:

– річні:

$$B_3 = C + N_H * K, \text{ грн.;} \quad (7)$$

– за термін окупності:

$$B_3 = K + T_O * C, \text{ грн.,} \quad (8)$$

де C , N_H , K , T_O – відповідно собівартість продукції, норма нарахувань на інвестований капітал (нормативний коефіцієнт економічної ефективності капіталовкладень), капітальні вкладення, термін окупності.

За часів панування командно-адміністративної економіки в припускалася зміна цього коефіцієнта для окремих галузей народного господарства чи окремих регіонів із міркувань стимулювання розвитку технічного прогресу, врахування розбіжностей в оплаті праці та розмірах цін у межах від 0,08 до 0,25.

В ринковій економіці величину N_H можна трактувати як коефіцієнт дисконтування, який враховує розбіжності у часі витрат та результатів, а також ризик капіталовкладень та інфляцію. Він також характеризує прийнятну норму прибутку на капітал та ставку позичкового відсотку. Тому величина N_H може коливатися у межах 0,07 – 0,24.

Оцінка ефективності капітальних вкладень за методом визначення терміну окупності і зведених витрат відзначається відносною простотою і дозволяє без особливих труднощів визначати доцільність і ефективність рішень, які приймаються. Однак має недоліки у вигляді неврахування зміни вартості грошей у часі, ефективності інвестицій за межами терміну окупності. Більш досконалою і об'єктивною є оцінка ефективності капітальних вкладень на основі зведених витрат з урахуванням зміни вартості грошей у часі.

Крім того, зведені витрати являють собою по суті розрахункову величину, тому вони практично не використовуються для визначення економічного ефекту від впровадження інновацій в ринкових умовах, де віддають перевагу реальними величинам, за допомогою яких можна оцінити конкретні фінансові результати винахідників та користувачів нововведень. Тому в ринкових умовах цей показник доцільно використовувати для попередньої стадії розрахунків економічного ефекту.

Методи, в основі яких розрахунок загальноприйнятих в інвестиційному менеджменті показників окупності інвестицій.

Основним ринковим індикатором підприємця, джерелом його інформації щодо доцільності реалізації інноваційного проекту є ціна. Вона дозволяє прогнозувати ефект від просування виробу на ринку та розрахувати можливі доходи від своїх дій. У зв'язку з цим в

інноваційних проектах повинні бути відображені доходи та прибуток за постійних змін грошових потоків у часі на основі оцінки майбутньої вартості коштів, інвестованих у розробку і реалізацію цих проектів з урахуванням коефіцієнтів дисконтування. Орієнтир на теперішню і майбутню вартість капіталу буде сприяти врахуванню ризиків і захисту інвестицій.

Концепція такої оцінки ґрунтується на тому, що вартість грошей з часом змінюється з урахуванням норми прибутку на грошовому ринку, в якості якої найчастіше приймають норму позичкового відсотку. У фінансовій практиці часто доводиться порівнювати вартість грошей на початку їх інвестування з вартістю грошей при їх поверненні у вигляді майбутнього прибутку, відсотків тощо. Кредиторам та інвесторам важливо знати, які доходи вони одержать від вкладання капіталу, аби визначитись, чи взагалі варто інвестувати. Позичальники теж хочуть знати, скільки і коли вони мають сплатити кредиторам і чи покрийють доходи від вкладеної в справу позички витрати на її реалізацію. Тому у процесі порівняння вартості грошових коштів при їх інвестуванні і поверненні для врахування різниці між майбутньою вартістю грошей (капіталу) та їх теперішньою вартістю розраховують загальноприйнятні в інвестиційному менеджменті показники окупності інвестицій:

- чиста приведена вартість проекту;
- коефіцієнт прибутковості (індекс доходності) проекту;
- внутрішня норма прибутковості проекту (ставка доходності);
- термін окупності проекту.

Висновки. Використання лише кількісних методів при обґрунтуванні кошторису на розробку і реалізацію інноваційного проекту не слід обмежуватися. Деякі суттєві питання повинні остаточно вирішуватись на основі досвіду та інтуїції особи, яка проводить відбір. Тут повинні враховуватись такі фактори, як ставлення до проекту вищого керівництва, ентузіазм і добросовісність дослідників, наукова кваліфікація, можливість залучення кадрів та інтуїція керівництва підприємства.

Крім того, особливу увагу треба приділити знаходженню шляхів прискорення реалізації інноваційних проектів. Запропоновані до реалізації проекти повинні бути виконані у найкоротший термін, оскільки це сприятиме прискоренню економічного розвитку підприємства загалом та швидкому формуванню додаткового грошового потоку у вигляді прибутку від інвестицій і амортизаційних відрахувань.

Література

1. Апарова О.В. Формування портфеля інвестицій для забезпечення інноваційної діяльності вітчизняних телекомунікаційних підприємств / О.В. Апарова, Ж.В. Кудрицька // *Економіка. Менеджмент. Бізнес.* – 2014. – 2(10). – С. 72–77.
2. Марченко О.В. Визначення необхідних і достатніх умов для інноваційного розвитку підприємства / О.В. Марченко // *Актуальні проблеми економіки.* – 2009. – №6. – С.157–162.
3. Чорна М.В., Глухова С.В. Формування ефективної інвестиційної політики підприємства: монографія. – Харків: ФО-П Шейніна О.В., 2010. – 210 с.

Апарова Оксана Владимировна. Политика управления инвестированием инноваций на предприятии. Стаття посвящена вопросам разработки политики управления инвестированием инноваций. Основное внимание сосредоточено на оценке инвестиционных качеств отдельных финансовых инструментов.

Ключевые слова: инновации, инвестиции, политика управления, финансовые инструменты.

Aparova Oksana. Investment management of innovation in the enterprise. The article is devoted to issues of policy management innovation investment. The main focus is on assessing the investment characteristics of certain financial instruments.

Keywords: innovations, investments, policy management, financial instruments.